

"Vijesnik" Zagreb, 8. svibanj 1982.

Kolundžijine bravure i »Libertas«

Dva iznimno vrijedna gostovanja obilježila su ovaj zagrebački koncertni tjedan. U dvorani »Lisinski« nastupili su glazbenici iz Dubrovnika, Gradski orkestar i mješoviti zbor »Libertas«, a na sceni Centra za kulturu radničkog i narodnog sveučilišta »Moša Pijade« gostovao je beogradski violinist Jovan Kolundžija uz klavirsku pratnju Nade Kolundžija.

Uz jednu od Sorkočevićevih simfonija, danas već gotovo zaštitni muzički znak tog orkestra, započeo je nastup dubrovačkih glazbenika, već u početku koncerta vrlo očito dobro pripremljen, te je i protekao do kraja u punoj koncentraciji uzorne svirke i proživljene interpretacije svih sudionika. Pod ravnanjem Ive Dražinića, šefa dirigenta ansambla, članovi Dubrovačkog gradskog orkestra, posebno gudači, očitovali su i u izvedbi Sorkočevićeve VII simfonije u G-duru, a i u pratnji Beethovena Cetvrtog klavirskog koncerta u G-duru op. 58, vrlo sočan i detaljno izbrušen zajednički zvuk, preciznost tehničkih zahvata i pravilnu stilsku interpretaciju, a to što im duhači povremeno zastrane u svakom pogledu očita je zarazna bolest svih jugoslavenskih orkestara!

Solist u Beethovenovu klavirskom koncertu bio je pijanist Jurica Muraš, vrhunski stilist klasičnoga opredjeljenja, što je i ovaj put potvrdio izvrsnim balansom u zvukovnom i doživljajnom odnosu triju različitih stavaka, od kojih ćemo drugi posebno zapamtiti po suptilnom vođenju fraze u svim njenim etapama, naročito u decentnoj dinamici njezinih završetaka.

Kantata »Non bene pro toto libertas venditur auro« Borisa Papandopula doživjela je ovom prigodom integralnu prai-zvedbu, i s pravom se svidjela publici zbog svoje pitome melodičke prijemljivosti. Građeci je prema tekstu Luke Paljetka, a na temelju starih natpisa s dubrovačkih kula, Papandopulo je stvorio ugodajno zaokruženu cjelinu povijesti toga grada, vodeći dramaturšku liniju od pastoralna ugodaja dubrovačke dubrave, preko dramatičnih zbivanja za francuske okupacije, sve do razigrane contradanze, ispunjene zajedničkim mottom o slobodi »koja se ne prodaje ni za kakvo zlato«.

Vrlo dobru izvedbu pružili su i orkestar i zbor na čelu s dirigentom Dražinićem, uz sudjelovanje sopranistice Irine Arsičin i recitatora Tonka Lonze. Šteta tek da je oprema priloženog programa bila vrlo manjkava, te su se potkrale i pogreške poput rečenice »Francuzi dohodu« dok se u tekstu pravilno kaže »Francjezi«, nedostajalo je i ime recitatora, a kantati su bila ispisana samo tri stavka premda se u kometaru izričito navode sva četiri, a toliko smo ih i čuli!

Novi zagrebački koncertni prostor ras-krijeno je dočekaio solistički nastup Jovana i Nade Kolundžije. Puna dvorana Centra za kulturu RANS »Moša Pijade« opeto-vano je, nakon službenog programa, poziva-la mlade umjetnike, i nikom, čini se, nije smetala ni prilično neprimjerena akustika, ni izuzetno loš klavir, a još manje dio neudobnih sjedalica na koje su pojurili svi oni koji nisu dospjeli do boljih mjesta, po sistemu »bez numeracije«! No sve su to tek početne neprilike očito ambicioznih orga-nizatora koncertnih sadržaja u ovom pro-storu, za koje, suđeci po odazivu, postoji veliko zanimanje.

Jovan Kolundžija svirao je na svom no-vom »guarneriju«. Sjajno, bolje no ikad prije, koliko zbog glazbala, toliko, među-tim, i u savršenoj psihičkoj i tehničkoj kondiciji, izazvavši buru oduševljenja svo-jim doista virtuoznim umijećem. Dostojan-stvenoj Vitalijevoj Ciacconi u g-molu do-dao je u prvome dijelu koncerta raspjevanu Franckovu Sonatu u A-duru, razvivši joj romantičnu liniju u punoj zrelosti svoje senzibilitnosti, dok je čitav drugi program ispunio bravurama u velikom stilu svira-jući Paganinijeva četiri Capriccia, skladbu »La campanella« i Saint-Saënsov »Rondo capriccioso«. I kao rijetko kad osjetili smo puno opravdanje za te bravure, prateći munjevitu hitroprstnost Kolundžijine lije-ve ruke bez daha, slušajući tu glazbu u nje-zinoj pravoj domeni, nadogradnje iskon-ske muzikalnosti visoko postavljenu tehni-čku spremnost.

A pravo je čudo kako je nadasve spret-na Nada Kolundžija izvlačila pratnju iz gluhog i muklog neodgovarajućeg klavira, pruživši violini ne samo čvrstu podršku već i trenutke vrhunskog angažmana u Franckovu djelu.

JAGODA MARTINČEVIĆ-LIPOVČAN